

DZIENNIK USTAW

POLSKIEJ RZECZYPOSPOLITEJ LUDOWEJ

Warszawa, dnia 29 sierpnia 1989 r.

Nr 49

TRESC:

Poz.:

ROZPORZĄDZENIA RADY MINISTRÓW:

269	— z dnia 17 lipca 1989 r. w sprawie ustanowienia wolnego obszaru celnego w gminie Terespol	735
270	— z dnia 17 lipca 1989 r. w sprawie ustanowienia wolnego obszaru celnego w Poznaniu	736
271	— z dnia 11 sierpnia 1989 r. zmieniające rozporządzenie w sprawie świadectw pracy i opinii	737
272	— z dnia 11 sierpnia 1989 r. zmieniające rozporządzenie w sprawie regulaminów pracy oraz zasad usprawiedliwiania nieobecności w pracy i udzielania zwolnień od pracy	738
273	— z dnia 19 sierpnia 1989 r. zmieniające rozporządzenie w sprawie wykonania ustawy o postępowaniu egzekucyjnym w administracji	738
274	— z dnia 19 sierpnia 1989 r. zmieniające rozporządzenie w sprawie obniżek podatku dochodowego od osób prawnych	740
275	— z dnia 22 sierpnia 1989 r. w sprawie zmian w podatku rolnym	741
276	— z dnia 22 sierpnia 1989 r. zmieniające rozporządzenie w sprawie odszkodowań za nie dające się usunąć uszkodzenia gruntów rolnych i leśnych, za uszkodzone wskutek robót górniczych zasiewy i uprawy oraz w sprawie sposobu wypłaty odszkodowań pieniężnych za szkody górnicze	741

ROZPORZĄDZENIA:

277	— Ministra Finansów z dnia 27 lipca 1989 r. zmieniające rozporządzenie w sprawie terytorialnego zasięgu działania oraz siedzib urzędów skarbowych i izb skarbowych	741
278	— Ministra Finansów z dnia 18 sierpnia 1989 r. zmieniające rozporządzenie w sprawie zwolnienia od podatku dochodowego dochodów z tytułu niektórych rodzajów działalności gospodarczej	745
279	— Ministra Finansów z dnia 23 sierpnia 1989 r. w sprawie terminu i trybu wpłacania do budżetu państwa kwot nienależnych, kwot dodatkowych oraz innych kwot z tytułu stosowania nieprawidłowych cen	745
280	— Ministra Gospodarki Przestrzennej i Budownictwa z dnia 11 sierpnia 1989 r. zmieniające rozporządzenie w sprawie samodzielnych funkcji technicznych w budownictwie	746
281	— Ministra Pracy i Polityki Socjalnej z dnia 16 sierpnia 1989 r. zmieniające rozporządzenie w sprawie zasad zajmowania i opróżniania lokali położonych w hotelach pracowniczych, ustalenia opłat za zakwaterowanie oraz ramowych zasad ustalania kategorii hoteli pracowniczych	746
282	— Ministra Rolnictwa, Leśnictwa i Gospodarki Żywnościowej z dnia 9 sierpnia 1989 r. uchylające rozporządzenie w sprawie zaopatrywania w świadectwa miejsca pochodzenia zwierząt	747
283	— Ministra Sprawiedliwości z dnia 20 lipca 1989 r. w sprawie sposobu prowadzenia rejestru izb gospodarczych	747
284	— Ministra Sprawiedliwości z dnia 16 sierpnia 1989 r. w sprawie utworzenia sądów gospodarczych w sądach wojewódzkich i sądach rejonowych oraz ustalenia ich siedzib i obszarów właściwości	748
285	— Ministra Zdrowia i Opieki Społecznej z dnia 1 sierpnia 1989 r. zmieniające rozporządzenie w sprawie trybu doprowadzania osób w stanie nietrzeźwości, organizacji izb wytrzeźwień i zakresu opieki zdrowotnej oraz opłat związanych z doprowadzeniem i pobytem w izbie wytrzeźwień lub jednostce Milicji Obywatelskiej	749

269

ROZPORZĄDZENIE RADY MINISTRÓW

z dnia 17 lipca 1989 r.

w sprawie ustanowienia wolnego obszaru celnego w gminie Terespol.

Na podstawie art. 6 ust. 2 ustawy z dnia 26 marca 1975 r. — Prawo celne (Dz. U. z 1984 r. Nr 57, poz. 290, z 1987 r. Nr 33, poz. 181 i z 1989 r. Nr 35, poz. 193) zarządza się, co następuje:

§ 1. Ustanawia się wolny obszar celny w gminie Terespol, którego szczegółowy opis granic stanowi załącznik do rozporządzenia. Przebieg granic tego obszaru jest

oznaczony na mapie w skali 1:5 000, przechowywanej i pozostającej do wglądu w Urzędzie Wojewódzkim w Białej Podlaskiej.

§ 2. Rozporządzenie wchodzi w życie z dniem 1 września 1989 r.

Prezes Rady Ministrów: w z. I. Sekuła

Załącznik do rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 17 lipca 1989 r. (poz. 269)

SZCZEGÓŁOWY OPIS GRANIC WOLNEGO OBSZARU CELNEGO W GMINIE TERESPOL

Poczynając od pkt nr 3201, zlokalizowanego na skrzyżowaniu południowej granicy działki Polskich Kolei Państwowych (PKP) nr 356 z obrębem Małaszewicze Małe z drogą oznaczoną nr 360, przez punkty o numerach kolejnych od 25 do 45 granica wolnego obszaru celnego biegnie w kierunku zachodnim. W pkt nr 45 granica skręca w kierunku południowym i biegnie wschodnią stroną drogi oznaczonej jako działka nr 358 przez punkty od nr 100 do 105, gdzie skręca w kierunku wschodnim i biegnie do pkt nr 20a, leżącego na granicy drogi i pasa kolejowego stanowiącego działkę nr 21/1 obręb Małaszewicze.

Dalej granica biegnie w kierunku wschodnim przez punkty o numerach kolejnych od 20 do 34/3205 po granicy terenu PKP. W pkt nr 34/3205 skręca na północ i biegnie w linii prostej zachodnią stroną drogi gruntowej do pkt nr 3201, od którego opis rozpoczęto.

Cały teren obejmuje działki ewidencyjne nr 361, 362, 363 i 359, zapisane w rejestrze ewidencji gruntów wsi Małaszewicze Małe, gmina Terespol.

Powierzchnia wolnego obszaru celnego w gminie Terespol wynosi 237,68 ha.

270

ROZPORZĄDZENIE RADY MINISTRÓW

z dnia 17 lipca 1989 r.

w sprawie ustanowienia wolnego obszaru celnego w Poznaniu.

Na podstawie art. 6 ust. 2 ustawy z dnia 26 marca 1975 r. — Prawo celne (Dz. U. z 1984 r. Nr 57, poz. 290, z 1987 r. Nr 33, poz. 181 i z 1989 r. Nr 35, poz. 193) zarządza się, co następuje:

§ 1. Ustanawia się wolny obszar celny w mieście Poznaniu, którego szczegółowy opis granic stanowi załącznik do rozporządzenia. Przebieg granic tego obszaru jest

oznaczony na mapie w skali 1:5 000, przechowywanej i pozostającej do wglądu w Urzędzie Wojewódzkim w Poznaniu.

§ 2. Rozporządzenie wchodzi w życie z dniem 1 września 1989 r.

Prezes Rady Ministrów: *M. F. Rakowski*

Załącznik do rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 17 lipca 1989 r. (poz. 270)

SZCZEGÓŁOWY OPIS GRANIC WOLNEGO OBSZARU CELNEGO W POZNANIU

Rejon 1 (Plewiska)

Poczynając od pkt nr 1 położonego z północnej strony toru kolejowego relacji Zbąszyń—Poznań, u zbiegu z zachodnim brzegiem ul. Frezjowej, granica wolnego obszaru celnego przebiega północnym brzegiem tego toru kolejowego w kierunku zachodnim w linii łamanej granicą tego toru do pkt nr 2, znajdującego się u zbiegu gruntów miasta Poznania, gminy Dopiewo, wsi Skórzewo oraz gminy Komorniki, wsi Plewiska. Dalej od pkt nr 2 granica wolnego obszaru celnego przebiega granicą miasta Poznania z gminą Dopiewo w kierunku północno-wschodnim w linii łamanej do pkt nr 3 znajdującego się w odległości 650 m od pkt nr 2. Od pkt nr 3 po załamaniu w kierunku wschodnim granica biegnie w linii prostej do pkt nr 4, znajdującego się w odległości 10 m od załamania rowu Plewiska (w odległości 70 m od południowej strony ul. Hiacyntowej). Dalej granica przebiega równolegle do rowu Plewiska w odległości 10 m od jego południowego brzegu w kierunku południowo-wschodnim w linii łamanej przez pkt nr 5 do pkt nr 6 znajdującego się na zachodnim brzegu ul. Frezjowej i po załamaniu w kierunku południowym tym brzegiem ul. Frezjowej dochodzi do pkt nr 1, od którego opis rozpoczęto.

Powierzchnia rejonu 1 wynosi 54,6 ha.

Rejon 2 (ul. Wołczyńska)

Poczynając od pkt nr 1 położonego z północnej strony ul. Wołczyńskiej, stanowiącego granicę z działką ewidencyjną nr 1/9, granica wolnego obszaru celnego odchodzi pod kątem prostym od tej ulicy w kierunku północnym do załamania w pkt nr 2, dalej biegnie w linii prostej do pkt nr 3 i po ponownym załamaniu w kierunku wschodnim osiąga pkt nr 4. Stąd po granicy działek ewidencyjnych nr 1/8 i 1/9 granica wolnego obszaru przebiega linią łamaną w kierunku północno-zachodnim przez pkt nr 5, 6 i 7 do pkt nr 8. Następnie granicę stanowi południowo-zachodni brzeg bocznicy kolejowej, biegnący od pkt nr 8 linią łamaną w kierunku wschodnim przez pkt nr 9, 10, 11 i 12 do pkt nr 13. W punkcie tym granica skręca w kierunku południowym, biegnąc po granicy działki ewidencyjnej nr 1/6 do pkt nr 14. Następnie granica wolnego obszaru biegnie po granicy działki ewidencyjnej nr 1/5 w kierunku zachodnim do pkt nr 15 i po załamaniu do pkt nr 16. Stąd granica biegnie północnym brzegiem ul. Wołczyńskiej w kierunku północno-zachodnim do pkt nr 1, od którego opis rozpoczęto.

Powierzchnia rejonu 2 wynosi 14,1 ha.

Powierzchnia wolnego obszaru celnego w Poznaniu wynosi ogółem 68,7 ha.

271

ROZPORZĄDZENIE RADY MINISTRÓW

z dnia 11 sierpnia 1989 r.

zmieniające rozporządzenie w sprawie świadectw pracy i opinii.

Na podstawie art. 98 § 7 pkt 1 i 2 Kodeksu pracy zarządza się, co następuje:

§ 1. W rozporządzeniu Rady Ministrów z dnia 20 listopada 1974 r. w sprawie świadectw pracy i opinii (Dz. U. Nr 45, poz. 269) wprowadza się następujące zmiany:

1) w § 1:

- a) w ust. 2 zdanie trzecie skreśla się,
- b) po ust. 2 dodaje się ust. 2a—2c w brzmieniu:

„2a. W świadectwie pracy poucza się pracownika o przysługującym mu, w terminie 7 dni od dnia wydania świadectwa, prawie wystąpienia do kierownika zakładu pracy z wnioskiem o sprostowanie świadectwa pracy.

2b. W świadectwie pracy i w opinii o pracy poucza się także pracownika o przysługującym mu w terminie:

- 1) 7 dni od dnia zawiadomienia przez zakład pracy o odmowie sprostowania świadectwa,
- 2) 7 dni od dnia otrzymania opinii — prawie wystąpienia do sądu pracy (sądu rejonowego) z żądaniem sprostowania świadectwa i opinii.

2c. Przepisy ust. 2a i 2b stosuje się odpowiednio do kierowników zakładów pracy.”;

2) po § 1 dodaje się § 1a w brzmieniu:

„§ 1a. Na wniosek pracownika zakład pracy jest obowiązany przesłać świadectwo pracy lub opinię o pracy pod wskazany przez pracownika adres.”;

3) § 3 otrzymuje brzmienie:

- „§ 3. 1. Opinię o pracy kierownika uspołecznionego zakładu pracy nie będącego przedsiębiorstwem państwowym wydaje organ uprawniony do powołania na to stanowisko.
2. Opinię o pracy dyrektora przedsiębiorstwa państwowego wydaje organ założycielski przedsiębiorstwa. Dyrektorowi, do którego powołania jest uprawniona rada pracownicza przedsiębiorstwa, opinię wydaje organ założycielski w porozumieniu z tą radą.”;

4) § 7 otrzymuje brzmienie:

„§ 7. W świadectwie pracy, oprócz danych określonych w art. 97 § 2 Kodeksu pracy, powinny być zamieszczone następujące informacje niezbędne do ustalenia uprawnień pracownika w nowym zakładzie pracy:

- 1) okres korzystania z urlopu bezpłatnego i podstawa prawna jego udzielenia,
- 2) okres korzystania z urlopu wychowawczego, a w wypadku likwidacji zakładu pra-

cy — okres tego urlopu przypadający po likwidacji zakładu,

- 3) wykorzystanie zwolnienia od pracy przewidzianego w art. 188 Kodeksu pracy,
- 4) okres odbywania służby wojskowej oraz zasadniczej służby w obronie cywilnej lub służby zastępczej, przypadający w czasie zatrudnienia w zakładzie pracy, który wydaje pracownikowi świadectwo pracy,
- 5) okres, za który przyznano pracownikowi odszkodowanie w związku ze skróceniem okresu wypowiedzenia umowy o pracę (art. 36¹ Kodeksu pracy),
- 6) termin zdarzenia uzasadniającego, na podstawie odrębnych przepisów, obniżenie pracownikowi zasiłku z ubezpieczenia społecznego.”;

5) po § 7 dodaje się § 7a w brzmieniu:

„§ 7a. 1. W razie wystąpienia pracownika do kierownika zakładu pracy z wnioskiem o sprostowanie świadectwa pracy, kierownik jest obowiązany do zbadania wniosku przy współudziale zakładowej organizacji związkowej oraz zawiadomienia zainteresowanego na piśmie o podjętej decyzji w terminie 7 dni od otrzymania wniosku.

2. Jeżeli wniosek, o którym mowa w ust. 1, zostanie uwzględniony, zamiast zawiadomienia należy niezwłocznie wydać pracownikowi nowe świadectwo pracy, nie później jednak niż w ciągu 3 dni od podjęcia przez kierownika zakładu decyzji o sprostowaniu świadectwa pracy.
3. W razie uwzględnienia przez sąd powództwa pracownika o sprostowanie świadectwa pracy lub opinii o pracy, zakład pracy jest obowiązany do wydania nowego świadectwa pracy lub opinii o pracy niezwłocznie po uprawomocnieniu się orzeczenia sądu, nie później jednak niż w ciągu 3 dni od zgłoszenia przez pracownika takiego żądania.
4. W razie prawomocnego orzeczenia sądu przyznającego pracownikowi odszkodowanie z tytułu niezgodnego z prawem wypowiedzenia umowy o pracę lub rozwiązania umowy bez wypowiedzenia albo uwzględniającego powództwo o przywrócenie do pracy, chociażby w wyniku tego orzeczenia pracownik nie podjął pracy w dotychczasowym zakładzie, zakład pracy, na żądanie pracownika, jest obowiązany zamieścić stosowną wzmiankę w wydanym świadectwie pracy i opinii o pracy.
5. W razie zmiany treści świadectwa pracy lub opinii o pracy, poprzednie świadectwo lub opinię należy zniszczyć.”;

6) w § 8 w ust. 1 dodaje się na końcu zdanie „W takim wypadku stosuje się odpowiednio przepis § 7a ust. 3”;

7) § 9 otrzymuje brzmienie:

„§ 9. Zasady określone w § 8 stosuje się odpowiednio w razie przyznania pracownikowi odszkodowania w związku z niewydaniem w terminie

lub wydaniem niewłaściwego świadectwa pracy.”

§ 2. Rozporządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Prezes Rady Ministrów: w z. I. Sekuła

272

ROZPORZĄDZENIE RADY MINISTRÓW

z dnia 11 sierpnia 1989 r.

zmieniające rozporządzenie w sprawie regulaminów pracy oraz zasad usprawiedliwiania nieobecności w pracy i udzielania zwolnień od pracy.

Na podstawie art. 104 § 2 i 3 Kodeksu pracy zarządza się, co następuje:

§ 1. W rozporządzeniu Rady Ministrów z dnia 20 grudnia 1974 r. w sprawie regulaminów pracy oraz zasad usprawiedliwiania nieobecności w pracy i udzielania zwolnień od pracy (Dz. U. Nr 49, poz. 299, z 1975 r. Nr 27, poz. 141, z 1976 r. Nr 35, poz. 209, z 1977 r. Nr 10, poz. 41, z 1981 r. Nr 22, poz. 110, z 1982 r. Nr 37, poz. 247, z 1983 r. Nr 40, poz. 181 i z 1985 r. Nr 1, poz. 1) wprowadza się następujące zmiany:

1) § 3 otrzymuje brzmienie:

„§ 3. 1. Regulamin pracy ustala kierownik zakładu pracy w uzgodnieniu z zakładową organizacją związkową, a jeżeli w zakładzie pracy działa więcej niż jedna organizacja związkowa — w uzgodnieniu ze wspólną reprezentacją związkową, tworzoną na zasadach określonych w ustawie z dnia 8 października 1982 r. o związkach zawodowych (Dz. U. z 1985 r. Nr 54, poz. 277, z 1988 r. Nr 11, poz. 84 i z 1989 r. Nr 20, poz. 105).

2. Jeżeli w zakładzie pracy nie działa zakładowa organizacja związkowa, regulamin pracy ustala kierownik zakładu pracy.

3. W przedsiębiorstwie państwowym regulamin pracy uchwała, na wniosek dyrektora, rada pracownicza przedsiębiorstwa po uprzednim uzgodnieniu treści regulaminu z zakładową organizacją związkową. Przepis ust. 1 stosuje się odpowiednio.

4. Jeżeli w przedsiębiorstwie państwowym nie działa rada pracownicza przedsiębiorstwa, stosuje się odpowiednio przepisy ust. 1 i 2.”

2) w § 4 ust. 1 otrzymuje brzmienie:

„1. Regulamin pracy wchodzi w życie po upływie 2 tygodni od podania go pracownikom do wiadomości.”

3) w § 5 w ust. 2 pkt 3 otrzymuje brzmienie:

„3) stawienie się do pracy w stanie po użyciu alkoholu albo spożywanie alkoholu w czasie pracy lub w miejscu pracy”;

4) w § 6 ust. 3 otrzymuje brzmienie:

„3. Regulamin pracy powinien określać szczegółowo zasady i tryb postępowania w sprawach związanych z zapewnieniem przestrzegania na terenie zakładu obowiązku trzeźwości, a w szczególności:

1) system kontroli przestrzegania przez pracowników obowiązku trzeźwości oraz zasady postępowania w razie podejrzenia lub stwierdzenia naruszenia tego obowiązku,

2) informację o przysługującym pracownikowi prawie żądania przeprowadzenia badania stanu trzeźwości i obowiązku poniesienia kosztów badania w razie potwierdzenia stanu po użyciu alkoholu wynikiem tego badania,

3) obowiązek niedopuszczenia do wykonywania pracy oraz do przebywania na terenie zakładu pracownika w stanie po użyciu alkoholu,

4) zasady dokumentowania ustaleń dotyczących naruszenia przez pracownika obowiązku trzeźwości.”

5) w § 7 wyrazy „stawienie się do pracy w stanie nietrzeźwości lub spożywanie alkoholu w czasie pracy” zastępuje się wyrazami „stawienie się do pracy w stanie po użyciu alkoholu albo spożywanie alkoholu w czasie pracy lub w miejscu pracy”.

§ 2. Rozporządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Prezes Rady Ministrów: w z. I. Sekuła

273

ROZPORZĄDZENIE RADY MINISTRÓW

z dnia 19 sierpnia 1989 r.

zmieniające rozporządzenie w sprawie wykonania ustawy o postępowaniu egzekucyjnym w administracji.

Na podstawie art. 2 § 2, art. 10, art. 14 § 2, art. 20, art. 63 i art. 118 § 4 ustawy z dnia 17 czerwca 1966 r. o postępowaniu egzekucyjnym w administracji (Dz. U.

Nr 24, poz. 151, z 1975 r. Nr 16, poz. 91 oraz z 1982 r. Nr 30, poz. 210 i Nr 45, poz. 289) zarządza się, co następuje:

§ 1. W rozporządzeniu Rady Ministrów z dnia 27 grudnia 1985 r. w sprawie wykonania ustawy o postępowaniu egzekucyjnym w administracji (Dz. U. z 1986 r. Nr 1, poz. 4) wprowadza się następujące zmiany:

1) w § 1:

a) w pkt 2 wyrazy „Ministra Górnictwa i Energetyki” zastępuje się wyrazami „Ministra Przemysłu”,

b) pkt 4 otrzymuje brzmienie:

„4) z tytułu usług w zakresie łączności świadczonych przez jednostki organizacyjne nadzorowane i bezpośrednio podległe Ministrowi Transportu, Żeglugi i Łączności,”

c) po pkt 4 dodaje się pkt 4a w brzmieniu:

„4a) z tytułu opłat i kar przewidzianych przepisami o łączności,”

d) po pkt 5 dodaje się pkt 5a w brzmieniu:

„5a) za świadczenia i usługi w zakresie przewozu osób i bagażu wykonywane przez przedsiębiorstwa nadzorowane przez Ministra Transportu, Żeglugi i Łączności oraz kary pieniężne przewidziane przepisami prawa przewozowego,”

e) w pkt 16 wyrazy „Milicji Obywatelskiej” zastępuje się wyrazami „podległej Ministrowi Spraw Wewnętrznych”,

f) po pkt 16 dodaje się pkt 17 i 18 w brzmieniu:

„17) z tytułu opłat i kar wynikających z przepisów o drogach publicznych,

18) wpłaty na rzecz funduszy celowych utworzonych na podstawie odrębnych przepisów,”

2) w § 3:

a) w ust. 1 dodaje się pkt 7 w brzmieniu:

„7) po jednej obrączce zobowiązanego i jego współmałżonka wykonanej z metali szlachetnych,”

b) ust. 5 otrzymuje brzmienie:

„5. Zwierzęta gospodarskie nie wyłączone spod egzekucji stosownie do przepisów ust. 2 i 3, a wpisane do ksiąg zwierząt zarodowych albo uznane za rozplodniki odpowiednie do hodowli, mogą być sprzedawane wyłącznie do dalszej hodowli.”

3) § 5 otrzymuje brzmienie:

„§ 5. Postępowanie egzekucyjne może być wszczęte bez uprzedniego doręczenia upomnienia, w wypadkach gdy:

1) zobowiązany powinien był sam obliczyć i uiścić należność pieniężną w terminie określonym przez prawo bez doręczenia mu decyzji wierzyciela,

2) egzekucja dotyczy należności z tytułu grzywien, w tym mandatów karnych, nawiązek, odszkodowań i kosztów postępowania orzeczonych w postępowaniu w sprawach o wykroczenia, grzywien, kar pieniężnych, kosztów postępowania i innych należności pieniężnych orzeczonych w postępowaniu karnym skarbowym, grzywien w celu przymuszenia oraz kar pieniężnych orzeczonych w sprawach o naruszenie dyscypliny budżetowej,

3) egzekucja dotyczy należności z tytułu odszkodowań orzeczonych w sprawach o naprawienie szkód wyrządzonych przez skazanych w mieniu zakładów karnych, aresztów śledczych i ośrodków przystosowania społecznego,

4) egzekucja dotyczy kosztów upomnienia i kosztów egzekucyjnych.”

4) § 6 otrzymuje brzmienie:

„§ 6. 1. Koszty upomnienia wynoszą 300 zł,

2. Obowiązek uiszczenia kosztów upomnienia przez zobowiązanego powstaje z chwilą doręczenia upomnienia. Koszty upomnienia przypadają wierzycielowi z zastrzeżeniem ust. 3.

3. Koszty upomnień, dotyczących zobowiązań podatkowych ustalanych przez urzędy skarbowe, przypadają działom egzekucyjnym tych urzędów skarbowych.”

5) w § 7:

a) w pkt 6 wyrazy „Ministra Komunikacji” zastępuje się wyrazami „Ministra Transportu, Żeglugi i Łączności”,

b) w pkt 9 wyrazy „Ministra Łączności” zastępuje się wyrazami „Ministra Transportu, Żeglugi i Łączności”, a wyrazy „pkt 4 i 5” zastępuje się wyrazami „pkt 4, 4a, 5 i 5a,”

6) § 11 otrzymuje brzmienie:

„§ 11. 1. Opłaty za czynności egzekucyjne dokonane w celu wyegzekwowania należności pieniężnych od zobowiązanych wynoszą:

1) za pobranie pieniędzy na miejscu u zobowiązanego przez poborcę skarbowego lub innego upoważnionego pracownika — 5% od kwoty pobranej należności, nie mniej jednak niż 800 zł,

2) za zajęcie świadczeń z ubezpieczenia społecznego — 4% od kwoty egzekwowanej należności, nie mniej jednak niż 400 zł,

3) za zajęcie wynagrodzenia za pracę — 4% od kwoty egzekwowanej należności, nie mniej jednak niż 800 zł,

4) za zajęcie innych niż wymienione w pkt 1 i 2 wierzytelności pieniężnych lub innych praw majątkowych — 5% od kwoty egzekwowanej należności, nie mniej jednak niż 1 200 zł,

5) za zajęcie ruchomości — 6% od kwoty egzekwowanej należności, nie mniej jednak niż 2 000 zł,

6) za odebranie zajętych ruchomości od zobowiązanego — 5% od kwoty wartości szacunkowej tych ruchomości, nie mniej jednak niż 2 000 zł,

7) za ogłoszenie licytacji zajętych ruchomości lub za czynności przygotowawcze do sprzedaży egzekucyjnej w inny sposób — 2 000 zł,

- 8) za przeprowadzenie licytacji lub dokonanie sprzedaży egzekucyjnej w inny sposób — 5% od kwoty uzyskanej ze sprzedaży, nie mniej jednak niż 2 000 zł,
- 9) za spisanie protokołu o udaremnieniu przez zobowiązanego przeprowadzenia egzekucji z zajętych ruchomości przez ich usunięcie, zbycie lub uszkodzenie — 10% od wartości szacunkowej tych ruchomości, nie mniej jednak niż 4 000 zł,
- 10) za wezwanie pomocy terenowego organu podległego Ministrowi Spraw Wewnętrznych — 4 000 zł,
- 11) za spisanie na miejscu u zobowiązanego protokołu stwierdzającego stan majątkowy zobowiązanego — 5% od kwoty egzekwowanej należności, nie mniej jednak niż 200 zł, a nie więcej niż 800 zł,
- 12) za wystąpienie do komornika sądowego o przeprowadzenie w trybie sądowym egzekucji z nieruchomości zobowiązanego — 10 000 zł.
2. Z tytułu zwrotu wydatków za wszystkie czynności manipulacyjne związane ze stosowaniem środków egzekucyjnych pobiera się opłatę manipulacyjną. Opłata wynosi 1% od kwoty egzekwowanych należności objętych każdym tytułem wykonawczym, nie mniej jednak niż 400 zł.
3. Opłaty za czynności egzekucyjne wymienione w ust. 1 pkt 1—5 oblicza się oddzielnie od każdego tytułu wykonawczego, który był podstawą dokonania czynności egzekucyjnych.
4. Opłaty za zajęcia, o których mowa ust. 1 pkt 2—5, pobiera się tylko raz w toku postępowania egzekucyjnego, chociażby te same czynności były następnie ponawiane.
5. Jeżeli w celu wyegzekwowania tej samej należności pieniężnej dokonano czynności egzekucyjnych określonych w ust. 1 pkt 2—5, opłatę egzekucyjną pobiera się tylko za jedno zajęcie, za które należy się najwyższa opłata, nie mniej jednak niż 2 000 zł.
6. Przez kwotę egzekwowanej należności rozumie się należności z odsetkami za zwłokę przysługującymi w dniu powstania obowiązku uiszczenia opłaty za czynności egzekucyjne (§ 13), lecz bez kosztów egzekucyjnych.”;
- 7) w § 14 w ust. 3 liczbę „200” zastępuje się liczbą „1 000”;
- 8) w § 15:
- a) w ust. 1 liczbę „5 000” zastępuje się liczbą „20 000”, a liczbę „50 000” liczbą „200 000”,
- b) w ust. 2 liczbę „50 000” zastępuje się liczbą „200 000”, a liczbę „500 000” liczbą „2 000 000”;
- 9) w § 16:
- a) w pkt 1 liczbę „5 000” zastępuje się liczbą „20 000”,
- b) w pkt 2 liczbę „500” zastępuje się liczbą „2 000”,
- c) w pkt 3 liczbę „500” zastępuje się liczbą „2 000”,
- d) w pkt 4 liczbę „300” zastępuje się liczbą „1 200”,
- e) w pkt 5 liczbę „5 000” zastępuje się liczbą „20 000”,
- f) w pkt 6 liczbę „500” zastępuje się liczbą „2 000”;
- 10) w § 18 w ust. 1 w pkt 4 wyrazy „świadków i” skreśla się.
- § 2. Rozporządzenie wchodzi w życie po upływie 14 dni od dnia ogłoszenia.

Prezes Rady Ministrów: w z. I. Sekuła

274

ROZPORZĄDZENIE RADY MINISTRÓW

z dnia 19 sierpnia 1989 r.

zmieniające rozporządzenie w sprawie obniżek podatku dochodowego od osób prawnych.

Na podstawie art. 17 ust. 3 ustawy z dnia 31 stycznia 1989 r. o podatku dochodowym od osób prawnych (Dz. U. Nr 3, poz. 12) oraz art. 14 ust. 3 ustawy z dnia 6 kwietnia 1984 r. o fundacjach (Dz. U. Nr 21, poz. 97) zarządza się, co następuje:

§ 1. W rozporządzeniu Rady Ministrów z dnia 3 lutego 1989 r. w sprawie obniżek podatku dochodowego od osób prawnych (Dz. U. Nr 3, poz. 16 i Nr 43, poz. 235) po § 4 dodaje się § 4a w brzmieniu:

„§ 4a. Podatnikom prowadzącym działalność w zakresie wytwarzania:

- 1) wyrobów przemysłu spożywczego, wymienionych w grupach: 231—233, 2344—2349, 2352—

2354, 2358, 241, 2421, 243, 245, 246, 249, 252, 253, 2541—2542 i 2549 Systematycznego wykazu wyrobów,

- 2) pasz przemysłowych i produktów utylizacyjnych, wymienionych w grupie 26 Systematycznego wykazu wyrobów,

— obniża się podatek dochodowy o 2% wartości sprzedaży.”

§ 2. Rozporządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia i ma zastosowanie do opodatkowania dochodów osiągniętych od dnia 1 sierpnia 1989 r.

Prezes Rady Ministrów: w z. I. Sekuła

275

ROZPORZĄDZENIE RADY MINISTRÓW

z dnia 22 sierpnia 1989 r.

w sprawie zmian w podatku rolnym.

Na podstawie art. 8 ust. 4 ustawy z dnia 15 listopada 1984 r. o podatku rolnym (Dz. U. Nr 52, poz. 268, z 1986 r. Nr 46, poz. 225, z 1988 r. Nr 1, poz. 1 oraz z 1989 r. Nr 7, poz. 45, Nr 10, poz. 53 i Nr 35, poz. 192) zarządza się, co następuje:

§ 1. Podatek rolny od dochodów z działów specjalnych produkcji rolnej, ustalony według skali określonej w art. 8 ust. 1 ustawy z dnia 15 listopada 1984 r. o po-

datku rolnym (Dz. U. Nr 52, poz. 268, z 1986 r. Nr 46, poz. 225, z 1988 r. Nr 1, poz. 1 oraz z 1989 r. Nr 7, poz. 45, Nr 10, poz. 53 i Nr 35, poz. 192), nie może przekraczać 50% podstawy opodatkowania.

§ 2. Rozporządzenie wchodzi w życie po upływie 14 dni od dnia ogłoszenia i ma zastosowanie do dochodów osiągniętych poczynając od roku podatkowego 1989.

Prezes Rady Ministrów: w z. *I. Sekuła*

276

ROZPORZĄDZENIE RADY MINISTRÓW

z dnia 22 sierpnia 1989 r.

zmieniające rozporządzenie w sprawie odszkodowań za nie dające się usunąć uszkodzenia gruntów rolnych i leśnych, za uszkodzone wskutek robót górniczych zasiewy i uprawy oraz w sprawie sposobu wypłaty odszkodowań pieniężnych za szkody górnicze.

Na podstawie art. 59 ust. 7 dekretu z dnia 6 maja 1953 r. — Prawo górnicze (Dz. U. z 1978 r. Nr 4, poz. 12, z 1984 r. Nr 35, poz. 186, z 1987 r. Nr 32, poz. 180, z 1988 r. Nr 41, poz. 324 i z 1989 r. Nr 35, poz. 192) zarządza się, co następuje:

§ 1. W rozporządzeniu Rady Ministrów z dnia 16 maja 1983 r. w sprawie odszkodowań za nie dające się usunąć uszkodzenia gruntów rolnych i leśnych, za uszkodzone wskutek robót górniczych zasiewy i uprawy oraz w sprawie sposobu wypłaty odszkodowań pieniężnych za szkody górnicze (Dz. U. Nr 32, poz. 151) w § 1 ust. 2 otrzymuje brzmienie:

„2. Przychód, o którym mowa w ust. 1, ustala się przyjmując wartość żyta, jaką uzyskano by z gruntu nie-

uszkodzonego przy zastosowaniu średniej ceny wolnorynkowej żyta na terenie gminy lub miasta w dniu ustalenia odszkodowania.”

§ 2. W sprawach, które do dnia wejścia w życie rozporządzenia nie zostały ostatecznie zakończone, odszkodowanie za nie dające się usunąć uszkodzenia gruntów rolnych ustala się według zasad określonych w tym rozporządzeniu.

§ 3. Rozporządzenie wchodzi w życie po upływie 14 dni od dnia ogłoszenia.

Prezes Rady Ministrów: w z. *I. Sekuła*

277

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA FINANSÓW

z dnia 27 lipca 1989 r.

zmieniające rozporządzenie w sprawie terytorialnego zasięgu działania oraz siedzib urzędów skarbowych i izb skarbowych.

Na podstawie art. 9 ust. 7 ustawy z dnia 29 grudnia 1982 r. o urzędzie Ministra Finansów oraz urzędach i izbach skarbowych (Dz. U. Nr 45, poz. 289, z 1985 r. Nr 12, poz. 50, z 1987 r. Nr 3, poz. 18 i Nr 33, poz. 180 oraz z 1988 r. Nr 16, poz. 112 i Nr 19, poz. 132) i w związku z pkt 5 załącznika nr 7 do rozporządzenia Prezesa Rady Ministrów z dnia 30 grudnia 1985 r. w sprawie określenia kompetencji niektórych naczelnych i centralnych orga-

nów administracji państwowej zastrzeżonych w przepisach szczególnych dla organów zniesionych (Dz. U. Nr 63, poz. 334) zarządza się, co następuje:

§ 1. W rozporządzeniu Ministra Finansów z dnia 21 sierpnia 1986 r. w sprawie terytorialnego zasięgu działania oraz siedzib urzędów skarbowych i izb skarbowych (Dz. U. Nr 35, poz. 178, z 1987 r. Nr 26, poz. 146 i z

1988 r. Nr 40, poz. 318) wprowadza się następujące zmiany:

- 1) w § 2 skreśla się ust. 2 i oznaczenie ust. 1,
- 2) w załączniku nr 1 do rozporządzenia:
 - a) dodaje się lp. 52a, 69a, 72a, 223a i 311a w brzmieniu podanym w załączniku do niniejszego rozporządzenia,
 - b) lp. 8, 32, 53—61, 68, 69, 71, 73—77, 199, 214, 224, 263—268, 275, 277, 279, 306, 309, 311 i 312 otrzy-

mują brzmienie podane w załączniku do niniejszego rozporządzenia,

- 3) w załączniku nr 2 do rozporządzenia rubrykę 4 skreśla się.

§ 2. Rozporządzenie wchodzi w życie z dniem 1 września 1989 r.

Minister Finansów: A. Wróblewski

Załącznik do rozporządzenia Ministra Finansów z dnia 27 lipca 1989 r. (poz. 277)

WYKAZ URZĘDÓW SKARBOWYCH, ICH SIEDZIB
ORAZ TERYTORIALNY ZASIĘG DZIAŁANIA

Lp.	Nazwa i siedziba urzędu skarbowego	Terytorialny zasięg działania urzędu skarbowego	Nazwa i siedziba urzędu skarbowego w sprawach ustalania i poboru podatków i niepodatkowych należności budżetowych od jednostek gospodarki społecznej, z wyłączeniem podatku rolnego od dochodów z działów specjalnych produkcji rolnej
1	2	3	4
8	Urząd Skarbowy Warszawa-Żoliborz	dzielnica Warszawa-Żoliborz miasto Łomianki gmina Łomianki	Pierwszy Urząd Skarbowy Warszawa-Śródmieście
32	Urząd Skarbowy w Chojnicach	miasta: Brusy, Chojnice, Czersk, Kamień Krajeński, Sępólno Krajeńskie gminy: Brusy, Chojnice, Czersk, Kamień Krajeński, Sępólno Krajeńskie	Urząd Skarbowy w Chojnicach
52a	Pierwszy Urząd Skarbowy w Gdańsku*)	województwo gdańskie	
53	Drugi Urząd Skarbowy w Gdańsku	miasto Gdańsk gmina Kolbudy Górne	Pierwszy Urząd Skarbowy w Gdańsku
54	Urząd Skarbowy w Kartuzach	miasta: Kartuzy, Żukowo gminy: Chmielno, Kartuzy, Przdokowo, Sierakowice, Somonino, Stężycza, Sulęczyno, Żukowo	Pierwszy Urząd Skarbowy w Gdańsku
55	Urząd Skarbowy w Kościerzynie	miasto Kościerzyna gminy: Dziemiany, Lipusz, Karsin, Kościerzyna, Liniewo, Nowa Karczma, Przywidz, Stara Kiszewa	Pierwszy Urząd Skarbowy w Gdańsku
56	Urząd Skarbowy w Gdyni	miasta: Gdynia, Rumia gmina Kosakowo	Pierwszy Urząd Skarbowy w Gdańsku
57	Urząd Skarbowy w Pucku	miasta: Hel, Jastarnia, Puck, Władysławowo gminy: Krokowa, Puck	Pierwszy Urząd Skarbowy w Gdańsku
58	Urząd Skarbowy w Sopot	miasto Sopot	Pierwszy Urząd Skarbowy w Gdańsku
59	Urząd Skarbowy w Wejherowie	miasta: Reda, Wejherowo gminy: Choczewo, Gniewino, Linia, Luzino, Łęczyce, Szemud, Wejherowo	Pierwszy Urząd Skarbowy w Gdańsku

1	2	3	4
60	Urząd Skarbowy w Starogardzie Gdańskim	miasta: Skarszewy, Skórcz, Starogard Gdański gminy: Kaliska, Lubichowo, Osieczna, Osiek, Skarszewy, Skórcz, Smętowo Graniczne, Starogard Gdański, Trąbki Wielkie, Zblewo	Pierwszy Urząd Skarbowy w Gdańsku
61	Urząd Skarbowy w Tczewie	miasta: Gniew, Pelplin, Pruszcz Gdański, Tczew gminy: Cedry Wielkie, Gniew, Morzeszczyn, Pelplin, Pszczółki, Pruszcz Gdański, Subkowy, Tczew	Pierwszy Urząd Skarbowy w Gdańsku
68	Urząd Skarbowy w Bolesławcu	miasta: Bolesławiec, Nowogrodziec gminy: Bolesławiec, Nowogrodziec, Osiecznica	Urząd Skarbowy w Bolesławcu
69	Urząd Skarbowy w Lubaniu	miasta: Leśna, Lubań gminy: Leśna, Lubań, Olszyna, Platerówka, Siekierczyn	Urząd Skarbowy w Bolesławcu
69a	Urząd Skarbowy w Lwówku Śląskim	miasta: Gryfów Śląski, Lubomierz, Lwówek Śląski, Mirsk, Świeradów Zdrój, Wleń gminy: Gryfów Śląski, Lubomierz, Lwówek Śląski, Mirsk, Wleń	Urząd Skarbowy w Bolesławcu
71	Urząd Skarbowy w Jeleniej Górze	miasta: Jelenia Góra, Karpacz, Kowary, Piechowice, Szklarska Poręba, Świerzawa, Wojcieszów gminy: Janowice Wielkie, Jeżów Sudecki, Mysłakowice, Podgórzyn, Stara Kamienica, Świerzawa	Urząd Skarbowy w Bolesławcu
72a	Pierwszy Urząd Skarbowy w Kaliszu*)	województwo kaliskie	
73	Drugi Urząd Skarbowy w Kaliszu	miasta: Kalisz, Nowe Skalmierzyce, Stawiszyn gminy: Blizanów, Brzeziny, Ceków-Kolonia, Godziesze Wielkie, Gołuchów, Koźminek, Lisków, Mycielin, Nowe Skalmierzyce, Opatówek, Stawiszyn, Szczytniki, Żelazków	Pierwszy Urząd Skarbowy w Kaliszu
74	Urząd Skarbowy w Jarocinie	miasta: Jarocin, Pleszew, Żerków gminy: Chocz, Czermin, Gizalki, Jaraczewo, Jarocin, Kotlin, Pleszew, Żerków	Pierwszy Urząd Skarbowy w Kaliszu
75	Urząd Skarbowy w Kępnie	miasta: Kępno, Międzybórz, Syców, Wieruszów gminy: Baranów, Bolesławiec, Bralin, Czastary, Dziadowa Kłoda, Galewice, Kępno, Łęka Opatowska, Lubnice, Międzybórz, Perzów, Rychtal, Sokolniki, Syców, Trzciniца, Wieruszów	Pierwszy Urząd Skarbowy w Kaliszu
76	Urząd Skarbowy w Krotoszynie	miasta: Koźmin, Krotoszyn, Sulmierzyce, Zduny gminy: Dobrzyca, Koźmin, Krotoszyn, Rozdrażew, Zduny	Pierwszy Urząd Skarbowy w Kaliszu
77	Urząd Skarbowy w Ostrowie Wielkopolskim	miasta: Grabów nad Prosną, Mikstat, Odolanów, Ostrzeszów, Ostrów Wielkopolski, Raszków gminy: Czajków, Grabów nad Prosną, Doruchów, Kobyła Góra, Kraszewice, Mikstat, Odolanów, Ostrzeszów, Ostrów Wielkopolski, Przygodzice, Raszków, Sieroszewice, Sośnie	Pierwszy Urząd Skarbowy w Kaliszu
199	Urząd Skarbowy w Kutnie	miasta: Gostynin, Krośniewice, Kutno, Łeczyca, Żychlin gminy: Bedlno, Daszyna, Dąbrowice, Dobrzelin, Gostynin, Góra Świętej Małgorzaty, Kiernożia, Krośniewice, Krzyżanów, Kutno, Łanięta, Łeczyca, Nowe Ostrowy, Oporów, Pacyna, Piątek, Strzelce, Szczawin Kościelny, Witonia	Urząd Skarbowy w Kutnie
214	Urząd Skarbowy w Lubaczowie	miasta: Cieszanów, Lubaczów, Oleszyce gminy: Cieszanów, Horyniec, Lubaczów, Narol, Oleszyce, Stary Dzików, Wielkie Oczy	Urząd Skarbowy w Przemyślu
223a	Urząd Skarbowy w Leżajsku	miasta: Leżajsk, Nowa Sarzyna gminy: Grodzisko Dolne, Kuryłówka, Leżajsk, Nowa Sarzyna	Urząd Skarbowy w Rzeszowie

1	2	3	4
224	Urząd Skarbowy w Łańcucie	miasto: Łańcut gminy: Białobrzegi, Czarna, Łańcut, Markowa, Rakszawa, Żółnia	Urząd Skarbowy w Rzeszowie
263	Urząd Skarbowy w Sandomierzu	miasta: Sandomierz, Zawichost gminy: Anopol, Dwikozy, Klimontów, Koprzywnica, Łoniów, Obrazów, Samborzec, Wilczyce, Zawichost	Urząd Skarbowy w Tarnobrzegu
264	Urząd Skarbowy w Opatowie	miasta: Ćmielów, Opatów, Ożarów gminy: Boćkowice, Ćmielów, Iwaniska, Lipnik, Opatów, Ożarów, Sadowie, Tarłów, Wojciechowice	Urząd Skarbowy w Tarnobrzegu
265	Urząd Skarbowy w Staszowie	miasta: Polaniec, Staszów gminy: Bogoria, Osiek, Lubnice, Polaniec, Rytwiany, Staszów	Urząd Skarbowy w Tarnobrzegu
266	Urząd Skarbowy w Tarnobrzegu	miasta: Baranów Sandomierski, Nowa Dęba, Tarnobrzeg gminy: Baranów Sandomierski, Gorzyce, Grębów, Majdan Królewski, Nowa Dęba, Padew Narodowa, Zaleszany	Urząd Skarbowy w Tarnobrzegu
267	Urząd Skarbowy w Janowie Lubelskim	miasto: Janów Lubelski gminy: Batorz, Chrzanów, Dzwola, Godziszów, Gościęradów, Janów Lubelski, Modliborzyce, Potok Wielki, Szastarka, Trzydnik Duży	Urząd Skarbowy w Tarnobrzegu
268	Urząd Skarbowy w Stalowej Woli	miasta: Nisko, Rudnik, Stalowa Wola, Ulanów gminy: Bojanów, Harasiuki, Jarocin, Jeżowe, Krzeszów, Nisko, Pysznicza, Radomyśl, Rudnik, Ulanów, Zaklików	Urząd Skarbowy w Tarnobrzegu
275	Urząd Skarbowy w Brodnicy	miasta: Brodnica, Górzno, Jabłonowo Pomorskie gminy: Bobrowo, Brodnica, Grażawy, Górzno, Jabłonowo, Osiek, Swiedziebnia, Zbiczo	Urząd Skarbowy w Grudziądzu
277	Urząd Skarbowy w Toruniu	miasta: Chełmża, Toruń gminy: Chełmża, Lubicz, Łubianka, Łysomice, Obrowo, Wielka Nieszawka, Zławieś Wielka	Urząd Skarbowy w Toruniu
279	Urząd Skarbowy w Wąbrzeźnie	miasta: Golub-Dobrzyń, Kowalewo Pomorskie, Radzyń Chełmiński, Wąbrzeźno gminy: Ciechocin, Dębowa Łąka, Golub-Dobrzyń, Kowalewo, Książki, Płużnica, Radzyń Chełmiński, Radomin, Wąbrzeźno, Wąpielsk	Urząd Skarbowy w Toruniu
306	Urząd Skarbowy w Biłgoraju	miasta: Biłgoraj, Józefów, Tarnogród gminy: Biłgoraj, Biszczka, Frampol, Goraj, Józefów, Księżpól, Łukowa, Obsza, Potok Górny, Tarnogród, Tereszpol, Turobin, Wysokie, Zakrzew	Urząd Skarbowy w Zamościu
309	Urząd Skarbowy w Zielonej Górze	miasta: Czerwieńsk, Nowogród Bobrzański, Zielona Góra gminy: Czerwieńsk, Nowogród Bobrzański, Świdnica, Zabór, Zielona Góra	Urząd Skarbowy w Zielonej Górze
311	Urząd Skarbowy w Nowej Soli	miasta: Bytom Odrzański, Kozuchów, Nowe Miasteczko, Nowa Sól, Sława gminy: Bojadła, Bytom Odrzański, Kozuchów, Nowe Miasteczko, Nowa Sól, Otyń, Siedlisko, Sława	Urząd Skarbowy w Zielonej Górze
311a	Urząd Skarbowy w Żaganiu	miasta: Gozdnicza, Howa, Małomice, Szprotawa, Żagań gminy: Brzeźnica, Howa, Małomice, Niegosławice, Szprotawa, Wymiarki, Żagań	Urząd Skarbowy w Zielonej Górze
312	Urząd Skarbowy w Żarach	miasta: Jasień, Lubska, Lęknica, Żary gminy: Brody, Jasień, Lipinki Łużyckie, Lubska, Przewóz, Trzebiel, Tuplice, Żary	Urząd Skarbowy w Zielonej Górze

278

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA FINANSÓW

z dnia 18 sierpnia 1989 r.

zmieniające rozporządzenie w sprawie zwolnienia od podatku dochodowego dochodów z tytułu niektórych rodzajów działalności gospodarczej.

Na podstawie art. 22 pkt 1 ustawy z dnia 16 grudnia 1972 r. o podatku dochodowym (Dz. U. z 1989 r. Nr 27, poz. 147) oraz art. 9 ust. 3 ustawy z dnia 31 stycznia 1989 r. o podatku dochodowym od osób prawnych (Dz. U. Nr 3, poz. 12) zarządza się, co następuje:

§ 1. W rozporządzeniu Ministra Finansów z dnia 6 lutego 1989 r. w sprawie zwolnienia od podatku dochodowego dochodów z tytułu niektórych rodzajów działalności gospodarczej (Dz. U. Nr 3, poz. 20) wprowadza się następujące zmiany:

1) w § 1 w ust. 1 po pkt 3 dodaje się pkt 4 w brzmieniu:

„4) trzech lat — z tytułu działalności w zakresie wytwarzania:

a) wyrobów przemysłu spożywczego, wymienionych w grupach: 231—233, 2344—2349, 2352—2354, 2358, 241, 2421, 243, 245, 246, 249, 252, 253, 2541—2542 i 2549 Systematycznego wykazu wyrobów,

b) pasz przemysłowych i produktów utylizacyjnych wymienionych w grupie 26 Systematycznego wykazu wyrobów.”

2) w § 2 po ust. 1 dodaje się ust. 1a w brzmieniu:

„1a. Zwolnienie od podatku dochodowego z tytułu działalności, o której mowa w § 1 ust. 1 pkt 4, przysługuje podmiotom gospodarczym — powstałym po dniu wejścia w życie niniejszego rozporządzenia — które wybudują i wyposażają obiekty w maszyny i urządzenia lub dostosują posiadane obiekty przez zainstalowanie w nich odpowiednich maszyn i urządzeń do prowadzenia tej działalności.”

3) w § 2 w ust. 2 po wyrazach „pkt 1” spójnik „i” zastępuje się przecinkiem, a po liczbie „2” dodaje się wyrazy „i 4”

4) w § 3 po wyrazach „proporcjonalnie do obrotów z tytułu działalności” dodaje się wyrazy „objętej zwolnieniem”.

§ 2. Rozporządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Minister Finansów: A. Wróblewski

279

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA FINANSÓW

z dnia 23 sierpnia 1989 r.

w sprawie terminu i trybu wpłacania do budżetu państwa kwot nienależnych, kwot dodatkowych oraz innych kwot z tytułu stosowania nieprawidłowych cen.

Na podstawie art. 20 ust. 10 i art. 21 ust. 4 ustawy z dnia 26 lutego 1982 r. o cenach (Dz. U. z 1988 r. Nr 27, poz. 195) zarządza się, co następuje:

§ 1. Sprzedawca zobowiązany do wpłacenia do budżetu państwa kwot nienależnych, kwot dodatkowych i innych kwot w wyniku naruszenia przepisów o cenach dokonuje wpłaty w terminie 14 dni od dnia otrzymania decyzji urzędu skarbowego ustalającego wysokość tych kwot.

§ 2. Inwestor zobowiązany do wpłacenia do budżetu państwa kwoty nienależnej, ustalonej decyzją urzędu skarbowego w stosunku do wykonawcy, dokonuje wpłaty w terminie 14 dni od dnia otrzymania od wykonawcy kwoty nienależnej.

§ 3. Dokonanie wpłaty w terminie określonym w § 1 i 2 nie ma zastosowania, jeżeli organ odwoławczy na

wniosek strony lub z urzędu wstrzyma wykonanie zaskarżonej decyzji w przypadkach określonych w art. 173 § 1 Kodeksu postępowania administracyjnego.

§ 4. Kwoty, o których mowa w § 1 i 2, wpłaca się na rachunek urzędu skarbowego właściwego miejscowo dla sprzedawcy lub inwestora.

§ 5. Traci moc rozporządzenie Ministra Finansów z dnia 21 czerwca 1982 r. w sprawie trybu i terminu płatności należności budżetowej z tytułu stosowania nieprawidłowych cen (Dz. U. Nr 18, poz. 142 i z 1984 r. Nr 42, poz. 220).

§ 6. Rozporządzenie wchodzi w życie po upływie 30 dni od dnia ogłoszenia.

Minister Finansów: w z. W. Lewandowski

280

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA GOSPODARKI PRZESTRZENNEJ I BUDOWNICTWA

z dnia 11 sierpnia 1989 r.

zmieniające rozporządzenie w sprawie samodzielnych funkcji technicznych w budownictwie.

Na podstawie art. 18 ust. 5 i art. 57 ust. 3 ustawy z dnia 24 października 1974 r. — Prawo budowlane (Dz. U. Nr 38, poz. 229, z 1981 r. Nr 12, poz. 57, z 1983 r. Nr 44, poz. 200 i 201, z 1984 r. Nr 35, poz. 185 i 186, z 1987 r. Nr 21, poz. 124 oraz z 1988 r. Nr 41, poz. 324) zarządza się, co następuje:

§ 1. W § 13 rozporządzenia Ministra Gospodarki Terenowej i Ochrony Środowiska z dnia 20 lutego 1975 r. w sprawie samodzielnych funkcji technicznych w budownictwie (Dz. U. Nr 8, poz. 46, z 1986 r. Nr 26, poz. 127

oraz z 1988 r. Nr 42, poz. 334) wprowadza się następujące zmiany:

- 1) w ust. 7 liczbę „1.000” zastępuje się liczbą „6.000”,
- 2) w ust. 8 liczbę „100” zastępuje się liczbą „600”.

§ 2. Rozporządzenie wchodzi w życie po upływie 14 dni od dnia ogłoszenia.

Minister Gospodarki Przestrzennej i Budownictwa:
B. Ferencztajn

281

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA PRACY I POLITYKI SOCJALNEJ

z dnia 16 sierpnia 1989 r.

zmieniające rozporządzenie w sprawie zasad zajmowania i opróżniania lokali położonych w hotelach pracowniczych, ustalania opłat za zakwaterowanie oraz ramowych zasad ustalania kategorii hoteli pracowniczych.

Na podstawie art. 54 ust. 4 ustawy z dnia 10 kwietnia 1974 r. — Prawo lokalowe (Dz. U. z 1987 r. Nr 30, poz. 165 oraz z 1989 r. Nr 10, poz. 57, Nr 20, poz. 108, Nr 34, poz. 178 i Nr 35, poz. 192) po porozumieniu z ogólnokrajową organizacją międzyzwiązkową zarządza się, co następuje:

§ 1. W rozporządzeniu Ministra Pracy i Polityki Socjalnej z dnia 20 lipca 1988 r. w sprawie zasad zajmowania i opróżniania lokali położonych w hotelach pracowniczych, ustalania opłat za zakwaterowanie oraz ramowych zasad ustalania kategorii hoteli pracowniczych (Dz. U. Nr 30, poz. 211) wprowadza się następujące zmiany:

- 1) w § 4 w ust. 1, w § 7 w ust. 1 i w § 9 wyrazy „z organizacją związkową” oraz „z zakładową organizacją związkową” zastępuje się odpowiednio wyrazami „z organizacjami związkowymi” oraz „z zakładowymi organizacjami związkowymi”,
- 2) w § 6 w ust. 3 i w § 8 w ust. 1 wyrazy „z zakładową organizacją związkową” zastępuje się wyrazami „z zakładowymi organizacjami związkowymi” i na końcu dodaje się wyrazy „oraz z samorządem mieszkańców hoteli”;
- 3) w § 10 po ust. 1 dodaje się ust. 1a i ust. 1b w brzmieniu:

„1a. W przypadku likwidacji zakładu pracownik zachowuje prawo do zakwaterowania w hotelu pracowniczym lub w kwaterze prywatnej na do-

tychczasowych zasadach odpłatności przez okres 6 miesięcy od dnia rozwiązania umowy o pracę. W przypadku przekwalifikowania do innej pracy, trwającego dłużej niż 6 miesięcy, prawo do zakwaterowania w hotelu lub w kwaterze prywatnej przysługuje przez czas niezbędny na przekwalifikowanie.

- 1b. Prawo do zakwaterowania na dotychczasowych zasadach odpłatności zachowują także członkowie rodziny pracownika likwidowanego zakładu pracy, o których mowa w § 3 pkt 4 i 5.”;
- 4) w § 10 po ust. 2 dodaje się ust. 2a w brzmieniu:
 - „2a. Kierownik jednostki prowadzącej administrację hotelu przed podjęciem decyzji o cofnięciu skierowania do zakwaterowania w hotelu jest obowiązany zasięgnąć opinii samorządu mieszkańców hotelu.”;
- 5) w § 11 ust. 2 otrzymuje brzmienie:
 - „2. W razie nieopóżnienia lokalu w wyznaczonym terminie, usunięcia zajmujących go osób dokonuje się w trybie postępowania egzekucyjnego w administracji na podstawie tytułu wykonawczego przedłożonego przez zakład pracy”.

§ 2. Rozporządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Minister Pracy i Polityki Socjalnej: M. CzarSKI

282

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA ROLNICTWA, LEŚNICTWA I GOSPODARKI ŻYWNOŚCIOWEJ

z dnia 9 sierpnia 1989 r.

uchylające rozporządzenie w sprawie zaopatrywania w świadectwa miejsca pochodzenia zwierząt.

Na podstawie art. 17 ust. 1 lit. b) i art. 97 ust. 1 pkt 3 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 22 sierpnia 1927 r. o zwalczaniu zaraźliwych chorób zwierzęcych (Dz. U. Nr 77, poz. 673 i Nr 114, poz. 975, z 1928 r. Nr 26, poz. 229, z 1932 r. Nr 26, poz. 229, Nr 60, poz. 573 i Nr 67, poz. 622, z 1934 r. Nr 110, poz. 976, z 1938 r. Nr 27, poz. 245, z 1948 r. Nr 49, poz. 373 i z 1951 r. Nr 1, poz. 4) oraz w związku z pkt 1 części A załącznika nr 2 do rozporządzenia Prezesa Rady Ministrów z dnia 30 grudnia 1985 r. w sprawie określenia kompetencji niektórych naczelnych i centralnych organów administracji państwowej zastrzeżonych w przepisach szczególnych dla organów

zniesionych (Dz. U. Nr 63, poz. 334) zarządza się, co następuje:

§ 1. Uchyla się rozporządzenie Ministra Rolnictwa z dnia 23 lipca 1979 r. w sprawie zaopatrywania w świadectwa miejsca pochodzenia zwierząt (Dz. U. Nr 17, poz. 110).

§ 2. Rozporządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Minister Rolnictwa, Leśnictwa i Gospodarki Żywnościowej: *K. Olesiak*

283

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA SPRAWIEDLIWOŚCI

z dnia 20 lipca 1989 r.

w sprawie sposobu prowadzenia rejestru izb gospodarczych.

Na podstawie art. 10 ust. 3 ustawy z dnia 30 maja 1989 r. o izbach gospodarczych (Dz. U. Nr 35, poz. 195) zarządza się, co następuje:

§ 1. 1. Rejestr izb gospodarczych tworzonych na podstawie ustawy z dnia 30 maja 1989 r. o izbach gospodarczych (Dz. U. Nr 35, poz. 195), zwanej dalej „ustawą”, prowadzi się w księdze rejestrowej według określonego wzoru.

2. Księga rejestrowa składa się z następujących rubryk:

— rubryka pierwsza	— liczba porządkowa wpisu,
— rubryka druga	— data wpisu izby,
— rubryka trzecia	— nazwa, siedziba i adres izby,
— rubryka czwarta	— terytorialny zakres działania izby,
— rubryka piąta	— imiona i nazwiska oraz adresy członków organów izby, w tym organu upoważnionego do kierowania i reprezentowania izby,
— rubryka szósta	— sposób reprezentowania izby i zaciągania zobowiązań majątkowych,
— rubryka siódma	— wzmianka o złożeniu statutu i jego zmianach,
— rubryka ósma	— wzmianka o ustanowieniu likwidatora,
— rubryka dziewiąta	— data wykreślenia izby,
— rubryka dziesiąta	— „uwagi”.

§ 2. Krajowa Izba Gospodarcza podlega wpisaniu do rejestru izb gospodarczych prowadzonego w Sądzie Rejonowym dla Miasta Stołecznego Warszawy.

§ 3. 1. Podstawą postanowienia zarządzającego wpis do rejestru są wyłącznie dokumenty złożone do akt rejestrowych. W postanowieniu zarządzającym wpis do rejestru sąd rejestrowy określa dosłowną treść wpisu oraz rubrykę rejestru, w której wpis ma być dokonany.

2. Sąd rejonowy może w treści wpisu powołać się na dokument złożony do akt postępowania rejestrowego. Dokument ten uważa się wówczas za objęty treścią wpisu.

§ 4. Przepisy dotyczące dokonania wpisu stosuje się odpowiednio do wykreślenia wpisu.

§ 5. 1. Dla każdej izby gospodarczej prowadzi się oddzielne akta rejestrowe, obejmujące akta postępowania o zarejestrowanie oraz dołączane sukcesywnie akta postępowania w sprawach o dokonanie dalszych wpisów w rejestrze, a także wszelkie dokumenty stanowiące podstawę dokonania wpisów.

2. Do akt rejestrowych izb gospodarczych dołącza się również akta spraw rozpoznanych przez sąd na podstawie art. 13 ustawy.

§ 6. Rozporządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Minister Sprawiedliwości: *Ł. Balcer*

284

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA SPRAWIEDLIWOŚCI

z dnia 16 sierpnia 1989 r.

w sprawie utworzenia sądów gospodarczych w sądach wojewódzkich i sądach rejonowych oraz ustalenia ich siedzib i obszarów właściwości.

Na podstawie art. 19¹ § 1 i 2 oraz art. 27 pkt 2 ustawy z dnia 20 czerwca 1985 r. — Prawo o ustroju sądów powszechnych (Dz. U. Nr 31, poz. 137 oraz z 1989 r. Nr 4, poz. 24 i Nr 33, poz. 175) zarządza się, co następuje:

§ 1. 1. W sądach wojewódzkich tworzy się następujące sądy gospodarcze (wydziały gospodarcze) oraz ustala obszary ich właściwości miejscowej:

- 1) w Sądzie Wojewódzkim w Warszawie — sąd gospodarczy składający się z dwóch wydziałów:
 - a) Wydziału Gospodarczego — do spraw gospodarczych, obejmującego obszar właściwości Sądów Wojewódzkich w Płocku i Siedlcach oraz województwo ciechanowskie z obszaru właściwości Sądu Wojewódzkiego w Warszawie,
 - b) Wydziału Gospodarczego — do spraw gospodarczych, obejmującego województwo stołeczne warszawskie z obszaru właściwości Sądu Wojewódzkiego w Warszawie;
- 2) w Sądzie Wojewódzkim w Białymstoku — Wydział Gospodarczy — do spraw gospodarczych, obejmujący obszar właściwości Sądów Wojewódzkich w Białymstoku, Łomży i Suwałkach;
- 3) w Sądzie Wojewódzkim w Bydgoszczy — Wydział Gospodarczy — do spraw gospodarczych, obejmujący obszar właściwości tego Sądu;
- 4) w Sądzie Wojewódzkim w Gdańsku — Wydział Gospodarczy — do spraw gospodarczych, obejmujący obszar właściwości Sądów Wojewódzkich w Gdańsku i Elblągu;
- 5) w Sądzie Wojewódzkim w Katowicach — Wydział Gospodarczy — do spraw gospodarczych, obejmujący obszar właściwości Sądów Wojewódzkich w Bielsku-Białej i Katowicach;
- 6) w Sądzie Wojewódzkim w Kielcach — Wydział Gospodarczy — do spraw gospodarczych, obejmujący obszar właściwości Sądów Wojewódzkich w Kielcach, Radomiu i Tarnobrzegu z tymczasową siedzibą w Sandomierzu;
- 7) w Sądzie Wojewódzkim w Koszalinie — Wydział Gospodarczy — do spraw gospodarczych, obejmujący obszar właściwości Sądów Wojewódzkich w Koszalinie i Słupsku;
- 8) w Sądzie Wojewódzkim w Krakowie — Wydział Gospodarczy — do spraw gospodarczych, obejmujący obszar właściwości Sądów Wojewódzkich w Krakowie, Nowym Sączu i Tarnowie;
- 9) w Sądzie Wojewódzkim w Lublinie — Wydział Gospodarczy — do spraw gospodarczych, obejmujący obszar właściwości Sądów Wojewódzkich w Lublinie i Zamościu;
- 10) w Sądzie Wojewódzkim w Łodzi — Wydział Gospodarczy — do spraw gospodarczych, obejmujący obszar właściwości Sądów Wojewódzkich w Łodzi, Piotrkowie Trybunalskim, Sieradzu i Skierniewicach;
- 11) w Sądzie Wojewódzkim w Olsztynie — Wydział Gospodarczy — do spraw gospodarczych, obejmujący obszar właściwości Sądów Wojewódzkich w Olsztynie i Ostrołęce;
- 12) w Sądzie Wojewódzkim w Opolu — Wydział Gospodarczy — do spraw gospodarczych, obejmujący obszar właściwości Sądów Wojewódzkich w Częstochowie i Opolu;
- 13) w Sądzie Wojewódzkim w Poznaniu — sąd gospodarczy składający się z dwóch wydziałów:
 - a) Wydziału Gospodarczego — do spraw gospodarczych, obejmującego obszar właściwości Sądu Wojewódzkiego w Kaliszu oraz województwo poznańskie z obszaru właściwości Sądu Wojewódzkiego w Poznaniu,
 - b) Wydziału Gospodarczego — do spraw gospodarczych, obejmującego obszar właściwości Sądu Wojewódzkiego w Koninie oraz województwa leszczyńskiego i pilskie z obszaru właściwości Sądu Wojewódzkiego w Poznaniu;
- 14) w Sądzie Wojewódzkim w Rzeszowie — Wydział Gospodarczy — do spraw gospodarczych, obejmujący obszar właściwości Sądów Wojewódzkich w Krośnie, Przemyślu i Rzeszowie;
- 15) w Sądzie Wojewódzkim w Szczecinie — Wydział Gospodarczy — do spraw gospodarczych, obejmujący obszar właściwości tego Sądu;
- 16) w Sądzie Wojewódzkim w Toruniu — Wydział Gospodarczy — do spraw gospodarczych, obejmujący obszar właściwości Sądów Wojewódzkich w Toruniu i Włocławku;
- 17) w Sądzie Wojewódzkim w Wałbrzychu z tymczasową siedzibą w Świdnicy — Wydział Gospodarczy z siedzibą w Dzierżoniowie — do spraw gospodarczych, obejmujący obszar właściwości Sądów Wojewódzkich w Jeleniej Górze, Legnicy i Wałbrzychu z tymczasową siedzibą w Świdnicy;
- 18) w Sądzie Wojewódzkim we Wrocławiu — Wydział Gospodarczy — do spraw gospodarczych, obejmujący obszar właściwości tego Sądu;
- 19) w Sądzie Wojewódzkim w Zielonej Górze — Wydział Gospodarczy — do spraw gospodarczych, obejmujący obszar właściwości Sądów Wojewódzkich w Gorzowie Wielkopolskim i Zielonej Górze.

2. Z wyłączeniem jednostki organizacyjnej wymienionej w ust. 1 pkt 17 wydziały gospodarcze mają swe siedziby w miastach będących siedzibami sądów wojewódzkich, w których zostały utworzone.

§ 2. 1. Z zastrzeżeniem przepisów ust. 2—6 w sądach rejonowych mających siedziby w miastach będących siedzibą wojewódzkich rad narodowych tworzy się sądy gospodarcze (wydziały gospodarcze) do spraw gospodarczych oraz do prowadzenia rejestrów powierzonych sądom gospodarczym, a także innych rejestrów przekazanych sądom rejonowym. Sąd gospodarczy (wydział gospodarczy) obejmuje obszar województwa, w którym został utworzony.

2. Dla obszaru województwa stołecznego warszawskiego tworzy się w Sądzie Rejonowym dla Miasta Stołecznego Warszawy w Warszawie sąd gospodarczy składający się z czterech wydziałów:

- 1) Wydziału Gospodarczego — do spraw gospodarczych z obszaru właściwości Sądów Rejonowych w Nowym Dworze Mazowieckim, Otwocku, dla Warszawy-Pragi w Warszawie i w Wołominie,
- 2) Wydziału Gospodarczego — do spraw gospodarczych z obszaru właściwości Sądów Rejonowych w Pruszkowie i dla Miasta Stołecznego Warszawy w Warszawie,
- 3) Wydziału Gospodarczego — do spraw gospodarczych z obszaru właściwości Sądów Rejonowych w Grodzisku Mazowieckim i dla Warszawy-Mokotowa w Warszawie,
- 4) Wydziału Gospodarczego — Rejestrowego — do prowadzenia rejestrów powierzonych sądom rejonowym z całego obszaru województwa stołecznego warszawskiego.

3. Dla obszaru województwa katowickiego tworzy się:

- 1) w Sądzie Rejonowym w Gliwicach — Wydział Gospodarczy do spraw gospodarczych z obszaru właściwości Sądów Rejonowych w Gliwicach, Jastrzębiu-Zdroju, Raciborzu, Rybniku, Wodzisławiu Śląskim i Zabrze,
- 2) w Sądzie Rejonowym w Katowicach — sąd gospodarczy składający się z dwóch wydziałów:
 - a) Wydziału Gospodarczego — do spraw gospodarczych z obszaru właściwości Sądów Rejonowych w Chorzowie i Katowicach oraz do prowadzenia rejestrów powierzonych sądom rejonowym z całego obszaru województwa katowickiego,

b) Wydziału Gospodarczego — do spraw gospodarczych z obszaru właściwości Sądów Rejonowych w Będzinie, Bytomiu, Chrzanowie, Dąbrowie Górniczej, Jaworznie, Mikołowie, Mysłowicach, Olkuszu, Pszczynie, Rudzie Śląskiej, Sosnowcu, Tarnowskich Górach i Zawierciu.

4. Dla obszaru województwa krakowskiego tworzy się w Sądzie Rejonowym dla Krakowa-Śródmieścia w Krakowie — sąd gospodarczy składający się z dwóch wydziałów:

- 1) Wydziału Gospodarczego — do spraw gospodarczych, obejmującego obszar dzielnic: Śródmieście, Krowodrza i Podgórze,
- 2) Wydziału Gospodarczego — do spraw gospodarczych z obszaru województwa krakowskiego, z wyłączeniem dzielnic: Śródmieście, Krowodrza i Podgórze, oraz do prowadzenia rejestrów przekazanych sądom rejonowym z całego obszaru województwa krakowskiego.

5. Dla obszaru województwa wałbrzyskiego tworzy się:

- 1) w Sądzie Rejonowym w Dzierżoniowie — Wydział Gospodarczy do spraw gospodarczych z obszaru właściwości Sądów Rejonowych w Dzierżoniowie, Kłodzku, Świdnicy i Ząbkowicach Śląskich,
- 2) w Sądzie Rejonowym w Wałbrzychu — Wydział Gospodarczy do spraw gospodarczych z obszaru właściwości Sądu Rejonowego w Wałbrzychu oraz do prowadzenia rejestrów przekazanych sądom rejonowym z całego obszaru województwa wałbrzyskiego.

6. Dla obszaru województwa wrocławskiego tworzy się w Sądzie Rejonowym dla Wrocławia-Fabrycznej we Wrocławiu Wydział Gospodarczy — do spraw gospodarczych oraz do prowadzenia rejestrów przekazanych sądom rejonowym.

§ 3. W rozporządzeniu Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 grudnia 1985 r. w sprawie utworzenia sądów wojewódzkich i sądów rejonowych oraz ustalenia ich siedzib i obszarów właściwości (Dz. U. Nr 62, poz. 324, z 1987 r. Nr 3, poz. 22, Nr 17, poz. 105 i Nr 39, poz. 224, z 1988 r. Nr 21, poz. 153 oraz z 1989 r. Nr 40, poz. 220) skreśla się § 4 i § 5.

§ 4. Rozporządzenie wchodzi w życie z dniem 1 października 1989 r.

Minister Sprawiedliwości: *Ł. Balcer*

285

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA ZDROWIA I OPIEKI SPOŁECZNEJ

z dnia 1 sierpnia 1989 r.

zmieniające rozporządzenie w sprawie trybu doprowadzania osób w stanie nietrzeźwości, organizacji izb wytrzeźwień i zakresu opieki zdrowotnej oraz opłat związanych z doprowadzeniem i pobytem w izbie wytrzeźwień lub jednostce Milicji Obywatelskiej.

Na podstawie art. 42 ustawy z dnia 26 października 1982 r. o wychowaniu w trzeźwości i przeciwdziałaniu alkoholizmowi (Dz. U. Nr 35, poz. 230, z 1984 r. Nr 34,

poz. 184, z 1987 r. Nr 33, poz. 180 i z 1989 r. Nr 35, poz. 192) oraz w związku z art. 8 ust. 3 ustawy z dnia 12 listopada 1985 r. o zmianach w organizacji oraz za-

kresie działania niektórych naczelnych i centralnych organów administracji państwowej (Dz. U. Nr 50, poz. 262, z 1987 r. Nr 33, poz. 180 i z 1989 r. Nr 30, poz. 163) zarządzają się, co następuje:

§ 1. W rozporządzeniu Ministra Administracji, Gospodarki Terenowej i Ochrony Środowiska z dnia 7 maja 1983 r. w sprawie trybu doprowadzania osób w stanie nietrzeźwości, organizacji izb wytrzeźwień i zakresu opieki zdrowotnej oraz opłat związanych z doprowadzeniem i pobytom w izbie wytrzeźwień lub jednostce Milicji Obywa-

telskiej (Dz. U. Nr 25, poz. 109 i z 1988 r. Nr 8, poz. 64) w § 21 wprowadza się następujące zmiany:

- 1) w ust. 2 kwotę „3.500 zł” zastępuje się kwotą „12.000 zł”,
- 2) w ust. 3 kwotę „1.000 zł” zastępuje się kwotą „3.000 zł”.

§ 2. Rozporządzenie wchodzi w życie po upływie 14 dni od dnia ogłoszenia.

Minister Zdrowia i Opieki Społecznej: *I. Planeta-Malecka*

UWAGA P. T. PRENUMERATORZY DZIENNIKA USTAW I MONITORA POLSKIEGO

Wydział Wydawnictw Urzędu Rady Ministrów uprzejmie informuje, iż jest jeszcze do nabycia wydawnictwo pt.

Taryfa celna importowa

stanowiąca załącznik do rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 3 października 1988 r. w sprawie ceł na towary przywożone w handlowym obrocie towarowym z zagranicą (Dz. U. Nr 35, poz. 271).

Cena 1 egzemplarza wynosi **2.500 zł**.

Instytucje, urzędy i osoby fizyczne, zainteresowane zakupem wydawnictwa, proszone są o dokonanie wpłaty na konto Wydziału Wydawnictw Urzędu Rady Ministrów w Narodowym Banku Polskim Oddział Okręgowy Warszawa nr 1052-3157-139.11 z dopiskiem: „Taryfa celna importowa”.

Na odcinku wpłaty prosimy podać **czytelnie nazwę instytucji, urzędu lub imię i nazwisko zamawiającego, dokładny adres (nazwę ulicy, nr domu, nr kodu pocztowego i miejscowość) oraz liczbę zamawianych egzemplarzy.**

Wpłata stanowi zamówienie na wysyłkę wydawnictwa przesyłką poleconą, wobec czego nie należy składać osobnych zamówień i zawiadomień o dokonanej wpłacie.

Informacji udziela Wydział Wydawnictw Urzędu Rady Ministrów, tel. 42-14-78 i 694-67-50.

Wydawca: Urząd Rady Ministrów.

Redakcja: Biuro Prawne, 00-583 Warszawa, Al. Ujazdowskie 1/3.

Organizacja druku i kolportaż: Wydział Wydawnictw, 00-979 Warszawa, ul. Powińska 69/71, tel. 42-14-78 i 694-67-50.

Typowano z polecenia Prezesa Rady Ministrów
w Zakładach Graficznych „Tamka” Zakład nr 1. Warszawa, ul. Tamka 3.

Zam. 0646-1300-89.

PL ISSN 0209-2123

Cena 128,00 zł